

— Само да не излѣзе момчето, като тоя непропсаникъ: Чавдаръ ли го казвате — башъ комитата въ село.

— Не съмъ чувалъ такова име.

— И по-харно да го не чуващъ.

— Не вѣрвай, чаушъ ефенди. Въ нашето село такова нѣщо...

— (налива ракия и пакъ пие). Слушай, Драгостинъ ефенди. Туй между насъ да остане: азъ съмъ дошелъ да хвана Чавдаря. Търсятъ го отъ мизлиша по комитажилъкъ. Трѣбваше още тая вечеръ, пъкъ рекохъ: нека преспимъ. Утре рано ще го заловятъ.

— Набеденъ е, чаушъ пехливанъ.

— Какъ набеденъ! Илия Хаджиолу и той ни каза тази вечеръ.

— Не е ли билъ пиянъ?

— Пиянъ бѣше. Но което каза, то е истина... Нека оставимъ тоя делия. Ама ракията я бива... Ей, коя чашка стана — не помня. Ама разкърши. Силна е ракията като на хубава жена смѣхътъ... Върла ракия!

— Пазя я за отсрамване, ефенди.

Мълчание.

(Въ това време се изпищява вѣнъ. Драгостинъ познава гласътъ, скача и наднича).

(Влиза Недѣля, а следъ нея и Райна).

Недѣля (разтревожена). Куче... Куче краставо! Псе проклето!

Драгостинъ Какво става?

Недѣля. Заптието я закача. Псето проклето!

Драгостинъ (пламналъ). Какъ?

Ибраимъ (спокоенъ и веселъ). Какво е?... Ела, ела, моме, тукъ. Кажи какво стана?... И заптието и (Влизатъ).

Райна (разхълцана, само бърше очитѣ си).

Драгостинъ (комуто жена му е прошепнала, е още по-разгнѣвенъ). А-а!... Срамота е... Срамота